

نگاهی به برنامه اتمی بازیگران غرب آسیا و شمال آفریقا

خاورمیانه؛ هسته‌ای شدن بدون توقف

غرب آسیا و شمال آفریقا درگیر شتاب تحرکات هسته‌ای در میان کشورهای این منطقه است؛ تحرکاتی که برخی دلایل اقتصادی و از جنس تامین انرژی دارد و طیفی از آن‌ها ناشی از نگرانی‌های شدید امنیتی است.

چشم‌انداز پیشرفت عربستان در این حوزه از نگاه تحلیلگران دور نمانده است. عربستان با آمریکا، روسیه و چین توافقه‌های هسته‌ای امضا کرده است. در ۲۰۲۳، با کره جنوبی هم برای راکتورهای کوچک مدولار (SMR) قرارداد بست. اما برجسته‌ترین توسعه، توافق ۲۰۲۵ با پاکستان است که دسترسی به فناوری کاهش اعتماد به آمریکا امضا شد. می‌تواند عربستان را به سرعت به سمت قابلیت‌های نظامی ببرد. گزارش «المانیاتور» می‌گوید: «این توافق، چتر هسته‌ای پاکستان را به امنیت خاورمیانه وارد می‌کند». عربستان در مسیر هسته‌ای خود با چالش‌هایی نیز مواجه است. این کشور غنی‌سازی اورانیوم می‌خواهد، اما آمریکا مخالف آن است. تا پایان ۲۰۲۵، اولین راکتور آزمایشی ممکن است آتلاین شود، اما ریسک نظامی بالا است.

مصر: پیشرفت با حمایت روسیه

مصر، با سابقه برنامه هسته‌ای از ۱۹۵۴، اکنون بر انرژی تمرکز دارد. پروژه اصلی، نیروگاه الضبعة (El Dabaa) با چهار راکتور VVER-۱۲۰۰ روسی است با ظرفیت ۴.۸ گیگاوات که ۱۰ درصد برق مصر را تأمین می‌کند، با هزینه ۲۸ میلیارد دلار، با ۸۵ درصد وام روسی. دلایل تمایل مصر شامل نیاز به انرژی پایدار برای رشد اقتصادی، شیرین‌سازی آب برای مقابله با کمبود منابع و تقویت امنیت انرژی در برابر نوسانات جهانی است، هرچند جنبه‌های امنیتی در برابر تهدیدات منطقه‌ای نیز وجود دارد.

پروژه نیروگاه هسته‌ای الضبعة، نخستین نیروگاه هسته‌ای مصر، با چهار واحد راکتور VVER-۱۲۰۰ ساخت روسیه، به‌طور پیوسته در حال پیشرفت است. ساخت واحد اول از ژوئیه ۲۰۲۲ آغاز شد و طبق برنامه، ظرف راکتور این واحد قرار است در نوامبر ۲۰۲۵ نصب شود، که نقطه عطفی در تبدیل سایت از یک پروژه عمرانی به یک تأسیسات عملیاتی خواهد بود.

بر اساس برنامه‌ریزی‌های رسمی، واحد اول تا سال ۲۰۲۹ وارد مدار تولید برق خواهد شد و انتظار می‌رود هر چهار واحد تا پایان سال ۲۰۳۰ به بهره‌برداری کامل برسند.

مصر همچنین راکتور تحقیقاتی JRTR دارد و با چین و کره جنوبی همکاری می‌کند. هدف از این پروژه‌ها تامین ۳۰ درصد برق هسته‌ای تا ۲۰۳۰ عنوان شده ولی نگرانی‌هایی در این زمینه مطرح می‌شود از جمله اینکه برنامه ممکن است به غنی‌سازی منجر شود، هرچند مصر ان‌پی‌تی را رعایت می‌کند.

امارات متحده عربی: پیشرو در منطقه

امارات متحده عربی با بهره‌برداری از نیروگاه هسته‌ای «براکه» در سال ۲۰۲۰، گامی تاریخی در مسیر تولید انرژی پاک برداشت و عنوان نخستین کشور عربی دارای تأسیسات هسته‌ای تجاری را به خود اختصاص داد.

نیروگاه هسته‌ای براکه شامل چهار راکتور پیشرفته APR-۱۴۰۰ ساخت کره جنوبی با ظرفیت مجموع ۵.۶ گیگاوات است. این نیروگاه اکنون حدود ۲۵ درصد برق کشور را تأمین می‌کند. آخرین واحد، یعنی واحد چهارم، در مارس ۲۰۲۴ وارد مرحله بهره‌برداری تجاری شد.

خاورمیانه: هسته‌ای شدن بدون توقف

دلایل تمایل امارات شامل تنوع‌بخشی اقتصادی پس از نفت، کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای برای اهداف زیست‌محیطی و تبدیل شدن به صادرکننده دانش و تخصص هسته‌ای برای کسب درآمد و افزایش نفوذ منطقه‌ای است. تا سال ۲۰۲۵، نیروگاه براکه سالانه حدود ۴۰ تراوات‌ساعت برق تولید می‌کند؛ این مقدار معادل انرژی مورد نیاز برای شارژ ۱۶ میلیون خودروی الکتریکی است. همچنین، این نیروگاه سالانه از انتشار حدود ۲۲.۴ میلیون تن دی‌اکسید کربن

تحولات سیاسی و دیپلماتیک در خصوص فعالیت‌های صلح‌آمیز هسته‌ای جمهوری اسلامی ایران بعد از جنگ دوازده‌روزه و بمباران تأسیسات هسته‌ای که تحت نظارت آژانس بین‌المللی انرژی اتمی فعالیت می‌کرد، وارد فاز جدیدی شده و با کلید خوردن مکانیسم ماشه از سوی تروئیکای اروپایی، نگاه بسیاری از تحلیلگران و ناظران مسائل منطقه‌ای و بین‌المللی به سرنوشت این روند دوخته شده است.

به گزارش ایرنا، کشورهای غربی و در راس آمریکا با وجود تأکید مستمر تهران بر اصل صلح‌آمیز بودن فعالیت‌های هسته‌ای ایران، در تلاشند تا از این فعالیت‌ها تصویری نگران‌کننده برای صلح و امنیت جهانی ترسیم کنند. این در حالی است که تقریباً همه بازیگران منطقه‌ای به دنبال بهره‌گیری کامل از حقوق و فرصت‌های هسته‌ای هستند.

بر اساس ادعاها و گزارش‌های اخیر که اندیشکده‌هایی مانند «مرکز آموزش سیاست‌های عدم اشاعه» NPEC و «آزمایشگاه ملی لارنس لیورمور» LLNL منتشر ساخته‌اند، اگر ایران به سمت سلاح هسته‌ای حرکت کند، کشورهایی مانند عربستان سعودی، ترکیه، مصر و امارات متحده عربی محتمل‌ترین گزینه‌ها برای پیگیری برنامه‌های مشابه خواهند بود.

دلایل اصلی تمایل کشورها به برنامه‌های هسته‌ای شامل امنیت ملی (مانند بازآرندگی در برابر تهدیدات منطقه‌ای)، تنوع‌بخشی به منابع انرژی برای کاهش وابستگی به نفت و گاز، کسب اعتبار بین‌المللی و کاربردهای غیرنظامی مانند شیرین‌سازی آب دریا و تولید برق پایدار است. این عوامل اغلب با رقابت‌های ژئوپلیتیکی ترکیب می‌شوند؛ جایی که کشورها هسته‌ای شدن را به عنوان ابزاری برای تعادل قدرت می‌بینند، اما این می‌تواند ریسک مسابقه تسلیحاتی را افزایش دهد.

کشورهای مهم غرب آسیا و شمال آفریقا از جمله پاکستان، مصر، عربستان سعودی، امارات متحده عربی، قطر، ترکیه، اردن، سوریه، الجزایر و مراکش، هر یک به‌نوعی در مسیر توسعه ظرفیت‌های هسته‌ای قرار دارند. در این میان، پاکستان نقش کلیدی در انتقال فناوری و همکاری‌های دفاعی ایفا می‌کند.

جمله تولید برق، تحقیقات علمی، شیرین‌سازی آب و کاربردهای پزشکی. با این حال، در برخی موارد، ایجاد بالقوه نظامی و امنیتی نیز مورد توجه قرار گرفته‌اند؛ به‌ویژه در زمینه بازآرندگی منطقه‌ای، رقابت ژئوپلیتیکی و قراردادهای همکاری با قدرت‌های هسته‌ای مانند روسیه، چین و پاکستان.

منطقه خاورمیانه در حال حاضر تنها یک بازیگر هسته‌ای نظامی آشکار دارد و آن هم رژیم صهیونیستی است اما بیش از ۱۱ کشور دیگر برنامه‌های هسته‌ای صلح‌آمیز را اعلام کرده‌اند. این روند، که از دهه ۲۰۱۰ شتاب گرفته، با حمایت قدرت‌های بزرگ مانند روسیه، چین و کره جنوبی همراه است. هدف این گزارش، ارائه تصویری جامع از وضعیت فعلی، پیشرفت‌ها و چالش‌ها تا پایان سال ۲۰۲۵ است؛ با تأکید بر اینکه گسترش هسته‌ای می‌تواند امنیت منطقه را تضعیف کند، مگر اینکه تلاش‌های دیپلماتیک برای ایجاد منطقه بدون سلاح‌های کشتار جمعی (WMD) تقویت شود.

پاکستان دارای فناوری هسته‌ای نظامی و نقش صادرکننده فناوری

پاکستان به عنوان تنها کشور مسلمان با سلاح هسته‌ای، در تحرکات با از دید ناظران غربی جاذبه‌بلی‌های هسته‌ای خاورمیانه نقشی محوری ایفا می‌کند. برنامه هسته‌ای پاکستان از دهه ۱۹۷۰ آغاز شد و با ۱۹۹۸ با آزمایش‌های موفق به اهر رسید. بر اساس برآوردهای موجود، این کشور حدود ۱۷۰ کلاهک هسته‌ای دارد و بر موشک‌های بالستیک مانند شاهین-۳ تکپه می‌کند. پاکستان پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای (NPT) را امضا نکرده و برنامه‌اش کاملاً نظامی است اما اعلام می‌دارد که برای بازآرندگی در برابر هند است. دلایل اصلی هسته‌ای شدن پاکستان شامل تهدیدات امنیتی از سوی هند، تمایل به کسب جایگاه‌قدرت اسلامی و استفاده از برنامه هسته‌ای به عنوان اهرم دیپلماتیک و اقتصادی مانند دریافت کمک‌های مالی از دیگر بازیگران است.

در خاورمیانه، پاکستان به عنوان «چتر هسته‌ای» برای متحدانش عمل می‌کند. برجسته‌ترین مثال، همکاری با عربستان سعودی است. از دهه ۱۹۸۰، شایعاتی مبنی بر انتقال فناوری هسته‌ای از پاکستان به عربستان وجود داشته، اما در سپتامبر ۲۰۲۵، «توافق دفاع متقابل استراتژیک» امضا شد که به عربستان دسترسی به برنامه هسته‌ای پاکستان را می‌دهد. این توافق که با کاخ «الیمامه» ریاض امضا شد، همکاری در صنعت دفاعی، انتقال فناوری و تولید مشترک است و هرگونه حمله به یکی را حمله به دیگری می‌داند. «خواجه آصف» وزیر دفاع پاکستان تأیید کرد که «برنامه هسته‌ای پاکستان تحت این پیمان در دسترس عربستان است»، هرچند عربستان ادعا می‌کند هدف صلح‌آمیز است. برنامه‌های هسته‌ای در خاورمیانه، از همکاری‌های دفاعی میان پاکستان و عربستان سعودی گرفته تا بهره‌برداری تجاری نیروگاه براکه در امارات، نشان‌دهنده تلاقی پیچیده میان نیازهای انرژی و ملاحظات امنیتی هستند. این همکاری می‌تواند عربستان را به یک قدرت هسته‌ای بالقوه تبدیل کند، به ویژه با توجه به ذخایر مالی عربستان و تخصص پاکستان. کارشناسان مانند «کریستوفر کلاری» از دانشگاه آلبانی می‌گویند: این توافق عربستان را هسته‌ای نمی‌کند، اما مانند ناتو، به چتر هسته‌ای دسترسی می‌دهد.

پاکستان همچنین با ترکیه و مصر همکاری‌های تحقیقاتی دارد، اما تمرکز اصلی روی عربستان است. تا ۲۰۲۵، پاکستان ممکن است نیروهای هسته‌ای خود را در خاک عربستان مستقر کند که ریسک گسترش را افزایش می‌دهد.

عربستان سعودی: از تنوع‌بخشی در حوزه انرژی تا بهرومندی از امنیت چتر هسته‌ای

عربستان سعودی، با ذخایر عظیم نفتی، به دنبال تنوع‌بخشی انرژی است اما برنامه هسته‌ای این کشور از دید برخی ناظران بیشتر امنیتی است. از ۲۰۱۰، عربستان برنامه‌ای برای ۱۶ راکتور هسته‌ای تا ۲۰۳۰ اعلام کرد، با هدف تأمین ۱۷ درصد از برق کشور.

این برنامه ظاهراً صلح‌آمیز است اما «محمد بن سلمان» ولیعهد در ۲۰۲۳ گفته «اگر ایران هسته‌ای شود، عربستان هم دنبال تساوی می‌رود.» دلایل تمایل عربستان شامل پاسخ‌مستقیم به تهدیدات خارجی به‌منظور برای حفظ تعادل قدرت، کاهش وابستگی به نفت با انرژی پاک و تقویت موقعیت ژئوپلیتیکی از طریق فناوری هسته‌ای است که می‌تواند به جنبه‌های نظامی تبدیل شود.

«سینوپ» (Sinop) در سواحل دریای سیاه است. تصمیم‌گیری نهایي درباره واگذاری این پروژه به روسیه یا سایر شرکای بین‌المللی قرار است در سال ۲۰۲۵ انجام شود.

هدف بلندمدت ترکیه، دستیابی به ظرفیت ۲۰ گیگاوات انرژی هسته‌ای تا سال ۲۰۵۰ است که شامل نیروگاه‌های بزرگ و راکتورهای کوچک مدولار (SMR) خواهد بود.

اگرچه ترکیه عضو پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای است، اما گاه رویکردی انتقادی نسبت به آن دارد و بیشتر بر بازآرندگی ناتو تکیه می‌کند. با این حال، سیاست‌های انرژی هسته‌ای ترکیه نوعی موازنه‌سازی در برابر قدرت‌های منطقه‌ای محسوب می‌شود.

اردن: توسعه راکتورهای کوچک و نمک‌زدایی از آب دریا

اردن از سال ۲۰۱۶ مالک و بهره‌بردار راکتور تحقیقاتی JRTR با ظرفیت ۵ مگاوات است که برای آموزش، تولید رادیوایزوتوپ‌های پزشکی، و توسعه فناوری‌های هسته‌ای مورد استفاده قرار می‌گیرد.

برنامه اصلی این کشور، ساخت یک راکتور توان‌بالای HTR-PM با ظرفیت ۲۲۰ مگاوات است که با همکاری چین طراحی شده و هدف‌گذاری شده تا تا سال ۲۰۲۵ وارد مدار تولید برق شود. این راکتور از نوع نسل چهارم با فناوری خنک‌سازی گازی و سوخت ذره‌ای است که برای مناطق خشک و کم‌آب مناسب تلقی می‌شود.

اردن با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی همکاری نزدیکی در زمینه توسعه راکتورهای کوچک مدولار (SMR) دارد، به‌ویژه برای استفاده در نمک‌زدایی آب دریا. این همکاری شامل ارزیابی‌های فنی، مطالعات امکان‌سنجی، و بررسی‌های ایمنی و حقوقی بوده است.

دلایل تمایل اردن شامل مقابله با کمبود آب از طریق نمک‌زدایی هسته‌ای، تأمین انرژی پایدار برای اقتصاد محدود و ارتقاء همکاری‌های بین‌المللی در زمینه فناوری‌های پیشرفته و انتقال دانش است. تا سال ۲۰۲۵، اردن در مسیر راه‌اندازی نخستین راکتور تجاری خود قرار دارد و انتظار می‌رود این پروژه نقطه‌عطفی در تحول زیرساخت‌های انرژی کشور باشد.

سوریه: بمباران تأسیسات توسط اسرائیل پیش از جنگ داخلی

در سال ۲۰۰۷، سایت هسته‌ای مخفی Al-Kibar در استان دیرالزور سوریه که با همکاری کره شمالی ساخته شده بود، توسط نیروی هوایی اسرائیل بمباران و نابود شد.

تا سال‌ها پس از این حمله، دولت سوریه همکاری محدودی با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی داشت. اما در سال ۲۰۲۵، پس از تغییرات سیاسی و روی کار آمدن دولت جدید، سوریه اجازه دسترسی بازراسان IAEA به سایت‌های مرتبط را صادر کرد. در جریان نمونه‌برداری‌های محیطی، ذرات اورانیوم در یکی از سایت‌های مرتبط با Al-Kibar یافت شد، که نشانه‌ای از فعالیت‌های پردازش سوخت در گذشته است.

سوریه عضو پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای است، اما ادعاهای مربوط به استفاده از سلاح‌های شیمیایی در جنگ داخلی، نگرانی‌هایی درباره تعهدات عدم اشاعه این کشور ایجاد کرده است.

در گذشته، انگیزه‌های سوریه برای توسعه برنامه هسته‌ای شامل بازآرندگی در برابر اسرائیل و دستیابی به قدرت نظامی منطقه‌ای بود. اما تا سال ۲۰۲۵، تمرکز اصلی دولت جدید بر شفاف‌سازی، همکاری با نهادهای بین‌المللی و بازسازی اعتماد جهانی در زمینه فعالیت‌های هسته‌ای است.

الجزایر و مراکش: برنامه‌های نو ظهور

الجزایر دارای دو راکتور تحقیقاتی فعال است؛ راکتور «نون» که در سال ۱۹۸۹ با همکاری آژانتین ساخته شد و راکتور «السلام» که در سال ۱۹۹۳ با کمک چین راه‌اندازی شد. این کشور در حال همکاری با شرکت روسی اتم برای توسعه یک نیروگاه هسته‌ای تجاری است که هدف‌گذاری شده تا سال ۲۰۲۵ وارد مرحله اجرایی شود.

الجزایر حدود ۲۹ هزار تن ذخایر اورانیوم دارد که می‌تواند پایه‌ای برای توسعه چرخه سوخت هسته‌ای داخلی باشد. اهداف راهبردی این کشور از توسعه انرژی هسته‌ای شامل مواردی چون تأمین انرژی برای رشد صنعتی و اقتصاد، بهره‌برداری از منابع طبیعی و کاربردهای پزشکی است.

برنامه نیروگاه هسته‌ای مراکش فعلاً متوقف شده است، اما این کشور همکاری فعالی با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در زمینه پزشکی هسته‌ای، کشاورزی و ایمنی پرتویی دارد. . مراکش مالک یکی از بزرگ‌ترین ذخایر اورانیوم جهان است که به‌عنوان محصول جانبی از فرآوری فسفات قابل استخراج است (حدود ۶.۹ میلیون تن).

اگرچه پروژه نیروگاه بزرگ فعلاً در حالت تعلیق است، اما احتمال دارد مراکش در سال ۲۰۲۵ به سمت استفاده از راکتورهای کوچک مدولار (SMR) حرکت کند، به‌ویژه برای تأمین برق پایدار و نمک‌زدایی آب دریا. تأمین انرژی پایدار، حفاظت محیطی و کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای و رقابت با الجزایر از دلایل این کشور برای پیگیری برنامه هسته‌ای است.

جمع‌بندی

برنامه‌های هسته‌ای در خاورمیانه، از همکاری‌های دفاعی هسته‌ای میان پاکستان و عربستان سعودی گرفته تا بهره‌برداری تجاری نیروگاه براکه در امارات، نشان‌دهنده تلاقی پیچیده میان نیازهای انرژی و ملاحظات امنیتی هستند. تا سال ۲۰۲۵، پروژه‌هایی مانند نیروگاه الضبعة در مصر و آک‌کیوب در ترکیه به مراحل کلیدی ساخت و بهره‌برداری رسیده‌اند، که بیانگر رشد سریع زیرساخت‌های هسته‌ای در منطقه است. این پیشرفت‌ها با هدف تأمین انرژی پاک، کاهش وابستگی به سوخت‌های فسیلی و تقویت استقلال اقتصادی انجام می‌شوند.

با این حال، هم‌زمان با گسترش فناوری هسته‌ای، نگرانی‌ها درباره ریسک اشاعه تسلیحات هسته‌ای نیز افزایش یافته‌اند. به‌ویژه، توافق دفاعی میان عربستان و پاکستان که شامل «چتر هسته‌ای» بالقوه است، موجب نگرانی‌هایی درباره رقابت تسلیحاتی در منطقه شده است.

در مجموع، خاورمیانه در سال ۲۰۲۵ در نقطه‌ای حساس قرار دارد؛ جایی که توسعه انرژی هسته‌ای می‌تواند بسته به نحوه مدیریت شفافیت، همکاری‌های بین‌المللی و تعهد به عدم اشاعه، هم فرصت‌ساز باشد و هم از دید بسیاری مخصوصاًغربی‌ها تهدیدآفرین.

جولگویی می‌کند، که نقش مهمی در گذار انرژی امارات ایفا می‌کند. در سال ۲۰۲۵، امارات قراردادی با شرکت هیوندای کره جنوبی برای صادرات تخصص و خدمات فنی هسته‌ای امضا کرد. همچنین، در سال ۲۰۲۴، مناقصه‌ای برای ساخت یک نیروگاه جدید در نزدیکی مرز عربستان سعودی اعلام شد که احتمالاً از راکتورهای کوچک مدولار (SMR) بهره خواهد برد.

امارات عضو پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای است و نظارت بر فعالیت‌های هسته‌ای این کشور بر عهده سازمان تنظیم مقررات هسته‌ای امارات است. آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در سال ۲۰۲۲ ایمنی نیروگاه براکه را تأیید کرد. تا ۲۰۲۵، امارات مدل صادراتی هسته‌ای خواهد شد.

قطر: تمرکز بر هسته‌ای نبودن

قطر برنامه هسته‌ای فعالی ندارد و بر حفظ منطقه‌ای عاری از سلاح‌های کشتار جمعی تأکید دارد. این کشور در سال ۲۰۲۵، در نشست شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، از تلاش‌های IAEA در انتقال فناوری‌های صلح‌آمیز هسته‌ای به کشورهای در حال توسعه تقدیر کرد، اما خود هیچ راکتور هسته‌ای ندارد.

قطر عضو پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای است و از ابتکارات بشردوستانه مانند برنامه «Rays of Hope» آژانس حمایت می‌کند؛ برنامه‌ای که هدف آن گسترش دسترسی به پزشکی هسته‌ای و درمان سرطان در کشورهای کم‌برخوردار است.

دلایل عدم تمایل جدی به توسعه انرژی هسته‌ای شامل اولویت صادرات گاز طبیعی مایع و سرمایه‌گذاری در تجدیدپذیرها، تمرکز روی دیپلماسی برای حل مسائل هسته‌ای منطقه و اجتناب از ریسک‌های امنیتی مرتبط با برنامه‌های هسته‌ای است. قطر در حال حاضر برنامه‌ای برای توسعه انرژی هسته‌ای ندارد، اما احتمال بررسی فناوری راکتورهای کوچک مدولار (SMR) در آینده وجود دارد. با این حال، اولویت‌های اصلی این کشور همچنان صادرات گاز طبیعی مایع و سرمایه‌گذاری در انرژی‌های تجدیدپذیر، به‌ویژه خورشیدی، باقی مانده‌اند.

تا سال ۲۰۲۵، پروژه‌هایی مانند نیروگاه الضبعة در مصر و آک‌کیوب در ترکیه به مراحل کلیدی ساخت و بهره‌برداری رسیده‌اند که بیانگر رشد سریع زیرساخت‌های هسته‌ای در منطقه است. این پیشرفت‌ها با هدف تأمین انرژی پاک، کاهش وابستگی به سوخت‌های فسیلی و تقویت استقلال اقتصادی انجام می‌شوند. با این حال، هم‌زمان با گسترش فناوری هسته‌ای، از دید منابع غربی نگرانی‌ها درباره ریسک اشاعه تسلیحات اتمی نیز افزایش یافته‌اند.

تحولات ژئوپلیتیکی اخیر در منطقه، از جمله تنش‌ها میان ایران و اسرائیل، قطر را به سمت تقویت اتحادهای دفاعی سوق داده‌اند؛ اما این تحولات منجر به تغییر در سیاست هسته‌ای کشور نشده‌اند.

ترکیه: برنامه استراتژیک

ترکیه از سال ۲۰۱۸ ساخت نیروگاه هسته‌ای «آک‌کویو» (Akkuyu) را با همکاری روسیه آغاز کرده است. این نیروگاه شامل چهار راکتور پیشرفته VVER-۱۲۰۰ با ظرفیت مجموع ۴.۸ گیگاوات است. واحد اول قرار است در سال ۲۰۲۵ وارد مدار تولید برق شود، هرچند برخی منابع از تأخیر احتمالی تا سال ۲۰۲۶ خبر داده‌اند.

تا سال ۲۰۲۵، بیش از ۵۶ درصد از تجهیزات و خدمات پروژه توسط شرکت‌های داخلی ترکیه تأمین شده و ارزش اقتصادی آن حدود ۷.۵ تا ۱۰ میلیارد دلار برآورد می‌شود. این پروژه بزرگ‌ترین سرمایه‌گذاری خارجی تاریخ ترکیه محسوب می‌شود و انتظار می‌رود پس از تکمیل، حدود ۱۰ درصد برق کشور را تأمین کند.

دلایل راهبردی ترکیه برای ورود به حوزه انرژی هسته‌ای شامل کاهش وابستگی به واردات انرژی، ایجاد نوعی «هیجنگ ژئوپلیتیکی» (Hedging) با همان موازنه یا محافظت راهبردی در برابر نفوذ انرژی ایران و روسیه و کسب استقلال انرژی برای حمایت از رشد اقتصادی است، هرچند عضویت در ناتو بازآرندگی اولیه را فراهم می‌کند.

ترکیه در کنار پروژه آک‌کیوب، در حال بررسی ساخت نیروگاه دوم در منطقه

نوبت دوم

(آکنهی تجدید مناقصه عمومی یک مرحله ای)

شهرداری بندرانزلی در نظر دارد نسبت به موزاییک فرش ضلع شمالی بلوار ایت الله پیشوایی حد فاصل میدان شهید عبد حق الی پایانه مسافبریی از طریق مناقصه عمومی به شماره ۰۵۲۳۰۰۰۰۳۱ ثبت در سامانه ستاد طبق ضوابط و مقررات به شرح ذیل اقدام نماید.

موضوع مناقصه : موزاییک فرش ضلع شمالی بلوار ایت الله پیشوایی حد فاصل میدان شهید عبد حق الی پایانه مسافبریی

مبلغ برآورد : ۲۲۴۱۸/۴۲۸/۹۵۵ ریال

نوع تضمین : ضمانتنامه بانکی شرکت در مناقصه

تاریخ انتشار و مهلت باززید اسناد در سامانه ستاد: ۱۴۰۴/۰۷/۰۲ لغایت ۱۴۰۴/۰۷/۱۷

مهلت دریافت اسناد مناقصه : از تاریخ ۱۴۰۴/۰۷/۰۳ لغایت ۱۴۰۴/۰۷/۰۶

مهلت ارائه پیشنهاد و بارگزاری اسناد در سامانه ستاد از تاریخ ۱۴۰۴/۰۷/۰۷ لغایت ۱۴۰۴/۰۷/۱۷

زمان بازگشایی پیشنهادها ساعت ۱۳ روز پنجشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۷/۱۷ دفترشهردار محترم

-هرزینه آگهی به عهده برنده مناقصه می باشد.

شهرداری بندرانزلی

شهرداری بندرانزلی در نظر دارد نسبت به اجرای مناقصه لوله گذاری ابضا کوچه ساحل یک از طریق مناقصه عمومی به شماره ۰۵۲۳۰۰۰۰۳۳ ثبت در سامانه ستاد طبق ضوابط و مقررات به شرح ذیل اقدام نماید.

موضوع مناقصه : مناقصه لوله گذاری ابضا کوچه ساحل یک

مبلغ برآورد : ۳۱۰/۹۷/۲۱۷/۹۱۴ ریال

مبلغ تضمین : ۱/۵۵۴/۸۶۰/۸۶۰ ریال

نوع تضمین : ضمانتنامه بانکی شرکت در مناقصه

تاریخ انتشار و مهلت باززید اسناد در سامانه ستاد: ۱۴۰۴/۰۷/۰۲ لغایت ۱۴۰۴/۰۷/۱۷

مهلت دریافت اسناد مناقصه : از تاریخ ۱۴۰۴/۰۷/۰۳ لغایت ۱۴۰۴/۰۷/۰۶

مهلت ارائه پیشنهاد و بارگزاری اسناد در سامانه ستاد از تاریخ ۱۴۰۴/۰۷/۰۷ لغایت ۱۴۰۴/۰۷/۱۷

زمان بازگشایی پیشنهادها ساعت ۱۳ روز پنجشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۷/۱۷ دفترشهردار محترم

-هرزینه آگهی به عهده برنده مناقصه می باشد.

شهرداری بندرانزلی